

WMO BELEIDSPLAN

2013-2016

Hillegom, Lisse, Noordwijkerhout en Teylingen

Concept 6 dd 1 augustus 2012

Inhoudsopgave

		Blz.
Inleiding		4
Hoofdstuk 1	Uitgangspunten beleid	5
Hoofdstuk 2	Reeds gemaakte keuzes	6
Hoofdstuk 3	Het gesprek	7
Hoofdstuk 4	De openstaande issues	9
Hoofdstuk 5	Communicatie	13
Bijlage 1	Overzicht van acties	14
Bijlage 2	Overzicht te nemen besluiten	15

Inleiding

Dit WMO-beleidsplan is de laatste stap in de ontwikkeling van het WMO-beleid door de gemeenten Hillegom, Lisse, Noordwijkerhout en Teylingen voor de periode 2013-2016. Eerder werden over dit onderwerp reeds een start- en een keuzenota opgesteld en aan de betrokken gemeenteraden voorgelegd. Deze nota's dienen in samenhang met dit beleidsplan te worden gezien.

Sinds de invoering van de Wet maatschappelijke ondersteuning (WMO) zijn gemeenten verantwoordelijk voor het compenseren van beperkingen van burgers, zodanig dat zij volwaardig in de samenleving kunnen participeren (zie kader). Gemeenten zijn vrij in de wijze waarop zij dit zogenoemde compensatiebeginsel in de praktijk invullen.

In artikel 4 van de WMO is bepaald dat gemeenten hun burgers moeten compenseren op vier domeinen. Dit zijn:

- het voeren van een huishouden;
- zich in en om de woning verplaatsen;
- zich lokaal verplaatsen per vervoermiddel;
- medemensen ontmoeten en op basis daarvan sociale verbanden aangaan.

De gemeenten van de Bollenstreek hebben dit WMO-beleid, voor wat betreft de individuele voorzieningen, tot nu toe vormgegeven op een wijze die nog het best kan worden omschreven als aanbodgericht. Krijgt een burger een bepaalde indicatie, dan heeft hij recht op de bijbehorende individuele voorziening, ongeacht de vraag of deze voorziening voor de specifieke situatie van cliënt het meest passend is. Naast dat het beleid hierdoor niet altijd effectief is, is het ook niet efficiënt: individuele voorzieningen zijn relatief duur.

Deze wijze van uitvoeren van het WMO-beleid, dreigt de komende jaren onhoudbaar te worden. Door de vergrijzing neemt de vraag naar voorzieningen uit de WMO sterk toe, terwijl door de noodzakelijke bezuinigingen de budgetten onder druk komen te staan.

De gemeenten Lisse, Noordwijkerhout, Teylingen en Hillegom hebben zich dan ook ten doel gesteld gezamenlijk de kwaliteit van de ondersteuning vanuit de WMO te verbeteren (meer maatwerk te bieden), en de kosten van de uitvoering van het beleid te drukken.

Gelijktijdig met deze beleidsnota wordt de gekantelde WMO-verordening ISD Bollenstreek ter besluitvorming aangeboden aan de gemeenteraden. Het beleidsplan en de verordening sluiten naadloos op elkaar aan.

Een aantal vraagstukken wordt per gemeente lokaal uitgewerkt. Deze beleidsnota bestaat dan ook uit een regionaal en een lokaal deel.

1. Uitgangspunten beleid

De betrokken gemeenten hebben in de WMO Startnotitie een aantal uitgangspunten geformuleerd waaraan het WMO-beleid moet voldoen. In willekeurige volgorde zijn dit:

- De doelstelling van het WMO-beleid (het compensatiebeginsel) blijft ongewijzigd. Ook in de toekomst moet iedere burger die door welke beperking dan ook niet volwaardig kan participeren in de samenleving, de ondersteuning krijgen die hem in staat stelt dat wel te doen.
- De gemeenten en het maatschappelijk middenveld zijn niet langer de enige partij die de beperkingen van de burger compenseert, ook de burger zelf en zijn sociale omgeving doen dit. Alleen als de burger niet zelf zijn beperking kan compenseren en zijn omgeving hiertoe niet bereid of in staat is, is de inzet van publiekelijke middelen aan de orde. Dit principe wordt de verantwoordelijkheidsladder genoemd.
- Het WMO-beleid wordt gekanteld van aanbod- naar vraagsturing. De behoefte en mogelijkheden van de burger komen voorop te staan. Nadat de beperking, wensen en mogelijkheden van de burger in kaart zijn gebracht, wordt een oplossing geboden die daadwerkelijk meerwaarde heeft voor de cliënt. Het automatisme van indicatie en standaardverstrekking komt te vervallen.
- Het principe van wederkerigheid wordt in de uitvoering van het WMO-beleid geïntroduceerd. Waar mogelijk wordt de cliënt gevraagd iets terug te doen voor de ondersteuning die hij krijgt aangeboden, bij voorkeur in de vorm van het ondersteunen van anderen.
- Waar mogelijk werken de betrokken gemeenten samen bij het opstellen en uitvoeren van het WMO-beleid, waar nodig opereren zij individueel. Samenwerking is gewenst wanneer dit leidt tot lagere kosten (schaalvoordelen en inkoopmacht) en/of hogere kwaliteit.
- In het aanbod van voorzieningen vindt een accentverschuiving plaats van dure individuele voorzieningen, naar betaalbare collectieve voorzieningen. Het toepassen van dit principe zou er bijvoorbeeld toe kunnen leiden dat bewoners van een verzorgingstehuis niet langer ieder voor zich beschikken over een eigen scootmobiel, maar dat aan hen een pool van scootmobielen ter beschikking staat.
- Een van de zaken waar we naar streven is aan het einde van de beleidsplanperiode te zijn gekomen tot een kostenreductie op jaarbasis van 6,2 tot 14,1 procent ten opzichte van het bestaande voorzieningenaanbod. Dit in navolging van het rekenmodel van de VNG.

2. Reeds gemaakte keuzes

In de WMO-keuzenota zijn de grote lijnen vastgelegd waarlangs dit WMO-beleidsplan dient te worden opgesteld. De betrokken gemeenten hebben gekozen voor het zogenoemde kantel- en verbreedscenario. Op deze manier kan de kwaliteit van het voorzieningsniveau worden verbeterd, terwijl op de middellange en lange termijn de kosten van de voortbrenging ervan zullen dalen. Voor deze keuze bestaat bovendien draagvlak bij de betrokken organisaties uit het maatschappelijk middenveld en bij de cliënten(vertegenwoordiging).

De eerste fundamentele keuze die in deze nota is gemaakt is aan te sluiten bij en gebruik te maken van het project WMO De Kanteling, zoals opgesteld door de Vereniging Nederlandse Gemeenten (VNG). Er worden handreikingen gedaan voor het inrichten van de vraagzijde van het WMO-beleid. In de Kanteling wordt Het Gesprek geïntroduceerd en beschreven waarmee zorgverlener en cliënt gezamenlijk komen tot een passend aanbod gezien de beperkingen, mogelijkheden en wensen van de cliënt.

Hierbij hebben de betrokken gemeenten er tevens voor gekozen de verantwoordelijkheid voor de uitvoering van Het Gesprek te beleggen bij het netwerk aan organisaties dat op dit moment al is betrokken bij de uitvoering van het WMO-beleid. Op deze wijze kunnen de gemeenten het best aansluiten bij hun bestaande infrastructuur en eventuele samenwerkingsverbanden met lokale partners versterken. Om deze reden is de keuze van gesprekvoerder onderdeel van de lokale delen van dit WMO-beleidsplan. Hiermee blijven de transitiekosten laag, terwijl er wel synergie wordt behaald door met hetzelfde gezamenlijke gespreksformat te werken.

De tweede fundamentele keuze die in de keuzenota is gemaakt, is nu al voor te sorteren op de relevante decentralisaties die voor de komende jaren op de agenda staan. Zo vindt er onder meer een decentralisatie plaats van extramurale begeleiding en dagbesteding AWBZ naar de WMO, zullen Jeugdzorgtaken aan gemeenten worden overgedragen en staat de invoering van de Wet werken naar vermogen op stapel. Door de uitvoering van deze beleidsdomeinen in samenhang met die van de WMO op te pakken vallen synergievoordelen te behalen. Aan de vraagkant is dit mogelijk omdat deze beleidsdomeinen veelal dezelfde doelgroep kennen. Door heldere toegang te creëren vinden burgers gemakkelijker hun weg naar relevante ondersteuning en kan aan hen integrale oplossingen worden geboden. Aan de aanbodkant geldt dat de processen ter voortbrenging van de noodzakelijke ondersteuning grote gelijkenissen kennen.

Om deze drie decentralisaties in samenhang op te pakken, is door Holland Rijnland de notitie Op eigen kracht vastgesteld. Deze notitie omvat een strategische visie en een plan van aanpak. Onderdeel van dit plan van aanpak is het oprichten van een projectorganisatie in Holland Rijnland verband om de drie decentralisaties gezamenlijk voor te bereiden. Hoewel deze projectorganisatie niet onder de scope van dit beleidsplan valt, zal hieraan wel aandacht worden besteed; deze initiatieven hebben immers impact op het WMO-beleid van de betrokken gemeenten.

3. Het Gesprek

In De Kanteling beschrijft de VNG hoe Het Gesprek met de burger kan worden vormgegeven. In deze paragraaf volgt een beknopte en relevante samenvatting van deze omschrijving. Voor alle informatie over Het Gesprek zij verwezen naar de relevante VNG-publicaties.

Functie

Voorafgaand aan het indienen van een ondersteuningsaanvraag vindt er een gesprek plaats. Het Gesprek is een overleg tussen gemeente (of een maatschappelijke organisatie in opdracht van de gemeente) en de cliënt (en eventueel zijn vertegenwoordiger(s)) om te komen tot de meest passende oplossing gezien de ondersteuningsbehoefte, wensen en mogelijkheden.

Het Gesprek is noodzakelijk om samen met cliënt een goede oplossing te vinden. Als de ondersteuningsbehoefte van cliënt voldoende bij de gemeente bekend is, is Het Gesprek niet nodig.

Locatie

Het gesprek kan plaatsvinden op kantoor bij de gesprekvoerder of desgewenst bij de cliënt thuis of in zijn sociale omgeving (bijvoorbeeld in een buurtcentrum of dorps huis). Deze tweede optie heeft als voordeel dat op deze manier een beter beeld kan worden verkregen van de daadwerkelijke beperking.

Opbouw

In het gesprek komen achtereenvolgens aan de orde:

- *Rol en verantwoordelijkheden gesprekvoerder, doel van het gesprek en verloop rest proces.* De cliënt krijgt uitleg over de functie en opbouw van Het Gesprek, de rol en de verantwoordelijkheden van de gesprekvoerder, en het verdere verloop van het proces (waaronder de eventuele formele aanvraag van een individuele voorziening).
- *Vraag en ondersteuningsbehoefte.* Gezamenlijk wordt geïnventariseerd tegen welke beperkingen de cliënt aanloopt en wat hiervan de oorzaken zijn.
- *Gewenst resultaat.* Vervolgens wordt gezamenlijk geformuleerd wat de cliënt concreet wil kunnen en bereiken door middel van ondersteuning (zie kader). Dit resultaat is iets waar men op dit moment niet toe in staat is en dat, uiteraard, binnen de vier aandachtsgebieden van de WMO valt.

De acht resultaten van het WMO-beleid.

De vier domeinen van de WMO zijn door de VNG vertaald naar acht concrete, resultaten:

- 1 Iedere burger kan wonen in een schoon en leefbaar huis.
- 2 Iedere burger kan wonen in een voor hem/ haar geschikt huis.
- 3 Iedere burger kan beschikken over goederen voor primaire levensbehoeften.
- 4 Iedere burger kan beschikken over schone, draagbare en doelmatige kleding.
- 5 Iedere burger kan thuis zorgen voor kinderen die tot het gezin behoren.
- 6 Iedere burger kan zich verplaatsen in, om en nabij het huis.
- 7 Iedere burger kan zich lokaal verplaatsen per vervoermiddel.
- 8 Iedere burger heeft de mogelijkheid om contacten te hebben met medemensen en deel te nemen aan recreatieve, maatschappelijke of religieuze activiteiten.

- *Het arrangement.* Op basis van dit resultaat, de mogelijkheden en de wensen van de klant stellen de gesprekvoerder en de burger samen een gewenst arrangement (zie kader) samen.

Het arrangement

Het arrangement is een (combinatie van) oplossing(en) die de burger in staat stelt het gewenste resultaat te realiseren. Bij het opstellen van dit arrangement wordt gebruik gemaakt van de verantwoordelijkheidsladder.

Eigen kracht/sociaal netwerk

Eerst wordt gekeken of de cliënt zijn beperking geheel of gedeeltelijk zelf kan compenseren. Vervolgens wordt gekeken naar de mogelijkheden van het sociaal netwerk van cliënt (gezin, familie, vrienden en bureu).

Algemene voorziening

Een algemene voorziening is een voorziening die door iedere burger op eenvoudige wijze vrij te verkrijgen valt, zonder aanvraagprocedure. Voorbeelden van algemene voorzieningen zijn buurthuizen, lokaal loket, bibliotheek, maatschappelijk werk, sport- spelvoorzieningen en recreatievoorzieningen in de openbare ruimte.

Collectieve voorziening

Een collectieve voorziening is een voorziening die individueel wordt geboden maar die door meerdere personen wordt gebruikt. Collectieve voorzieningen zijn bedoeld voor specifieke doelgroepen. Voorbeelden van collectieve voorzieningen zijn de regiotaxi, tafeltje-dekje, de boodschappenservice en de klussendienst. Ook mantelzorgondersteuning en lotgenotencontact zijn collectieve voorzieningen.

Individuele voorziening

Een individuele voorziening is een voorziening die ten behoeve van één persoon wordt verstrekt. Voor het verstrekken van een individuele voorziening is een indicatie (medische en juridische toets) nodig en een beschikking waartegen bezwaar gemaakt kan worden. Individuele voorzieningen zijn bijvoorbeeld de huishoudelijke hulp, woningaanpassingen, vervoersvoorzieningen en rolstoelen.

Het verslag

De gesprekvoerder stelt een verslag van Het Gesprek op dat zowel door hem als de cliënt wordt ondertekend. Als een individuele voorziening onderdeel is van het opgestelde arrangement, is dit verslag de basis voor de daarbij behorende formele aanvraag.

Het verslag heeft geen juridische status en de burger kan hierop geen bezwaar maken. Als de cliënt het met de inhoud of met een onderdeel van Het Gesprek niet eens is, wordt dit in het verslag vastgelegd, waarna alsnog het verslag getekend kan worden.

Als de cliënt dit wenst is het mogelijk om een second opinion te vragen, een gesprek met een andere gespreksvoerder.

1. Het Gesprek volgens dezelfde methode te voeren en hetzelfde format te gebruiken om de resultaten van het gesprek vast te leggen.

4. De openstaande issues

Toepassing van het hierboven beschreven model is een effectieve en efficiënte wijze om de WMO te kantelen en focust zich daarbij op de voorkant van het proces. Dit beantwoordt echter niet alle vragen die bij deze kanteling komen kijken. Daarnaast geeft het model geen antwoord op de vraag hoe moet worden gekomen tot een accentverschuiving naar het verstrekken van hoogwaardige collectieve en algemene voorzieningen. Concreet moeten de betrokken gemeenten in de komende beleidsperiode de volgende vragen beantwoorden en/of punten uitwerken:

- I. Wederkerigheid als onderdeel van Het Gesprek.
- II. Uitgangspunten voor het realiseren van een accentverschuiving naar hoogwaardige collectieve voorzieningen.
- III. Financieringsmodel voor een gekanteld Wmo beleid
- IV. De ontwikkeling van een proces voor het omvormen van het gekantelde WMO-beleid.
- V. De decentralisaties.

In deze paragraaf gaan wij in op bovengenoemde issues voor de gezamenlijke gemeenten.

I. Wederkerigheid als onderdeel van Het Gesprek.

Het introduceren van wederkerigheid betekent dat de eigen kracht niet alleen wordt ingezet voor het compenseren van de eigen beperking maar ook voor de beperking van een ander of voor een bijdrage aan het algemeen belang. Te denken valt aan bepaalde vormen van vrijwilligerswerk of sociale contactlegging (eenzaamheidsbestrijding).

Het vormgeven van die wederkerigheid is *an sich* een middel om maatschappelijke participatie te bewerkstelligen. Daarnaast draagt het eraan bij dat ook de cliënt zich verantwoordelijk voelt voor de uitvoering van het WMO-beleid en zich daarnaar gedraagt. Tot slot kan wederkerigheid leiden tot besparingen. Wanneer de ene inwoner van een bejaardentehuis een scootmobiel wil om boodschappen te doen en de ander hulp nodig heeft bij de administratie, kunnen zij mogelijk ook elkaar helpen met deze problemen zodat de betrokken gemeente geen ondersteuning hoeft te verlenen.

Voorop dient te worden gesteld dat wederkerigheid geen verplichting is, het is een mogelijkheid die aan burgers kan worden geboden om hun maatschappelijk participatie te vergroten. Het ondersteunen van een ander, zal voor de ander bovendien alleen zin hebben als de cliënt daadwerkelijk gemotiveerd is om dit te doen.

Afhankelijk van de mogelijkheden en motivatie van de cliënt kan naar inzicht van de gespreksvoerder het thema wederkerigheid in het gesprek worden aangesneden. Voorkomen moet worden dat de cliënt de indruk krijgt dat wederkerigheid een voorwaarde is om voor ondersteuning in aanmerking te komen. Dit is uitdrukkelijk niet het geval.

In het verslag van het Gesprek wordt opgenomen of het thema van wederkerigheid aan bod is gekomen en, zo ja, hoe dit zich heeft vertaald naar het gekozen arrangement.

2. Te experimenteren met het vormgeven van de wederkerigheid en de mogelijkheden hiervoor van cliënt tijdens Het Gesprek te verkennen.

II. Uitgangspunten voor het realiseren van een accentverschuiving naar hoogwaardige collectieve voorzieningen

Er zijn drie sporen mogelijk om te komen tot nieuwe collectieve en algemene voorzieningen:

1. Het omvormen van individuele voorzieningen naar collectieve of algemene voorzieningen.
2. Het innoveren van het huidige aanbod collectieve en algemene voorzieningen, dit houdt in dat we het huidige aanbod versterken.

3. Het invullen van 'witte vlekken' in het huidige aanbod collectieve en algemene voorzieningen.

Voorstellen voor algemene en collectieve voorzieningen moeten hierbij voldoen aan de volgende **uitgangspunten**:

1. De vraag van de WMO-doelgroep is leidend voor het ontwerp van nieuwe voorziening op basis van de hierboven genoemde drie sporen.
2. De voorziening wordt voortgebracht door een simpel en logisch geheel van aanbieders die waar nodig samenwerken onder ketenregie.
3. Afhankelijk van wat per specifiek geval effectief en efficiënt is, wordt de voorziening aangeboden en/of voortgebracht op regionaal, subregionaal of lokaal niveau.
4. De gemeente zal niet zelf de uitvoerder zijn van de voorzieningen.
5. De rol van de ISD Bollenstreek beperkt zich op regionaal niveau tot het beoordelen van aanvragen en het verstrekken van individuele voorzieningen. Een gemeente kan wel desgewenst lokaal afwijkende afspraken maken met de ISD Bollenstreek.

Uit een eerste inventarisatie blijkt dat er, gezien deze uitgangspunten, op voorhand al verschillende mogelijkheden zijn om het aanbod van collectieve en algemene voorzieningen te versterken en te verbreden. Vooral bij het huidige aanbod op het niveau van de ISD Bollenstreek liggen er kansen. Ook zijn er voorzieningen die op dit moment nog geheel lokaal en individueel zijn en die naar het collectieve en algemene niveau kunnen worden getrokken. Daarnaast liggen er beperkt mogelijkheden op Holland Rijnland niveau.

Voorbeelden van mogelijke (ver)nieuw(d)e collectieve en algemene voorzieningen zijn onder meer:

- Oprichting scootmobielpool
- Vorming rolstoelpool
- Vorming collectieve dagbestedingsvoorziening(en) in kader van de decentralisatie AWBZ-begeleiding
- Het verstrekken van tafeltje-dekje in plaats van het financieren van een woningaanpassing voor de keuken.
- Het stimuleren van vrijwillige vervoersbusjes in plaats van de regiotaxi.
- Het omvormen van hulp bij het Huishouden categorie 1 tot een collectieve voorziening.

Op dit moment valt echter niet te zeggen of het voor wat betreft deze mogelijkheden wenselijk en realistisch is om een innovatietraject te starten. Zolang de WMO nog niet daadwerkelijk is gekanteld, is het moeilijk exact in te schatten waar de behoeften van burgers liggen. De implementatie van Het Gesprek zal deze behoefte (na verloop van tijd) verduidelijken. Om deze reden kunnen wij in dit WMO-beleidsplan slechts het proces schetsen (zie punt IV) waarmee, gedurende de looptijd van het beleidsplan, kan worden gekomen tot de gewenste collectieve en algemene voorzieningen.

3. Een accentverschuiving te realiseren naar het verstrekken van hoogwaardige collectieve voorzieningen op basis van de uitgangspunten en hiermee te mogen experimenteren.

III. Financieringsmodel voor een gekanteld WMO-beleid

Tot nu toe wordt door de betrokken gemeenten bij de uitvoering van het WMO-beleid vooral gebruik gemaakt van de financieringsvorm van zorg 'in natura'. In dit geval verkrijgt de cliënt de zorg waarop hij recht heeft, zonder dat hij de aanbieder ervan kan selecteren of de kosten ervan kent. De gemeente selecteert de zorgaanbieder en betaalt de kosten van de zorg (beide via de ISD Bollenstreek) aan de zorgverlener.

De afgelopen jaren zijn verschillende gemeenten begonnen met de invoering van persoonsgebonden budgetten (PGB's) binnen het WMO-beleidsterrein. Bij een PGB krijgt de cliënt zelf een geldbedrag om zijn zorg in te kopen bij een aanbieder naar keuze, eventueel kan hij deze verantwoordelijkheid delegeren naar een organisatie die in zijn opdracht werkt. Jaarlijks legt de cliënt verantwoording over de besteding van het budget.

In de keuzenota is, naast de twee hoofdkeuzes van kantelen en verbreden, ook de beslissing genomen de inzet van PGB's verder te stimuleren. De reden hiervoor is dat deze financieringsvorm de burger individuele keuzemogelijkheden (maatwerk) biedt en de nadruk legt op eigen regie en verantwoordelijkheid.

Aan het werken met PGB's kleven echter ook nadelen:

- Er vindt geen controle plaats op de kwaliteit van ingekochte voorzieningen.
- De administratieve lasten van de cliënten nemen toe; zij moeten de rol van opdrachtgever op zich nemen en hierover verantwoording afleggen.
- Het gebruik van PGB kan leiden tot versnippering van de ingekochte zorg en dus tot erosie van hoogwaardige collectieve voorzieningen.
- Het gebruik van PGB's kan ertoe leiden dat derden (bemiddelingsbureaus, mantelzorgers) onbedoeld inkomsten genereren uit collectieve middelen.

Om deze redenen wordt voorgesteld, naast het PGB, gebruik te gaan maken van persoonsvolgende budgetten (PVB's). Bij een PVB krijgt de cliënt nog steeds een geldbedrag om zijn eigen zorgpakket samen te stellen. Het beheer en de administratie van dit budget is echter in handen van een professionele budgetbeheerder.

De reden hiervoor is dat een PVB, net als een PGB, de cliënt de mogelijkheid biedt zijn zorgpakket af te stemmen op zijn eigen wensen en behoeftes, terwijl deze vorm van financieren de nadelen van een PGB ondervangt:

- Doordat de budgetbeheerder afspraken maakt met de aanbieder, wordt het mogelijk de kwaliteit ervan te controleren.
- Doordat de burger het budget niet meer zelf hoeft te beheren noch daarover verantwoording moet afleggen, dalen zijn administratieve lasten.
- De budgetbeheerder kan de keuze beperken tot geselecteerde, hoogwaardige aanbieders waardoor het zorgaanbod niet versnipperd.
- De budgetbeheerder kan er voor zorgen dat publieke middelen niet onbedoeld naar derden vloeien.

4. Een nieuwe financieringsvorm te introduceren, het persoonsvolgend budget, en dit uit te werken samen met het omvormen van de hulp bij het huishouden.

IV. Het proces voor het omvormen van het gekantelde WMO-beleid.

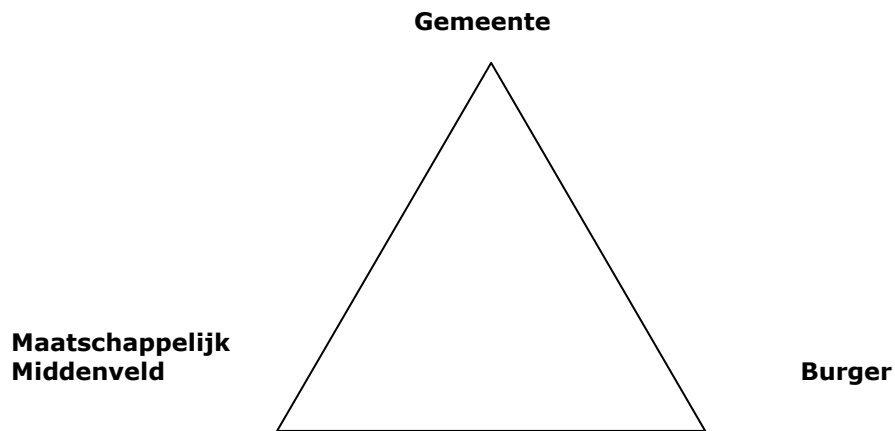
Het is onmogelijk om in dit WMO-beleidsplan alle beslissingen te nemen die nodig zijn om het WMO-beleid daadwerkelijk te kantelen. Niet alleen zal juist door te kantelen moeten blijken aan welke collectieve voorzieningen behoefte bestaat, ook is de keuze gemaakte ondermeer te experimenteren met wederkerigheid en nieuwe financieringsvormen te stimuleren.

Om deze reden kiezen de betrokken gemeenten ervoor een ambtelijke regiegroep WMO in het leven te roepen die gedurende de looptijd van dit beleidsplan rapporteert aan de portefeuillehouders WMO van de betrokken gemeenten

Het proces dat zij gezamenlijk zullen doorlopen, ziet er in grote lijnen als volgt uit:

- Deze regiegroep analyseert, in samenspraak met de WMO Adviesraden, de uitkomsten van De Gesprekken en brengt de behoefte van de doelgroep in kaart.
- De regiegroep vraagt aanbieders om te komen met concrete voorstellen voor (ver)nieuw(d)e collectieve, algemene voorzieningen en formuleert zelf voorstellen.
- De regiegroep evalueert de inzet van instrumenten als gespreksformat, wederkerigheid, financieringsvormen en formeel aanvraagproces
- De regiegroep adviseert de WMO-portefeuillehouders van de betrokken gemeenten over deze zaken en bereidt besluiten voor.
- De portefeuillehouders WMO nemen de besluiten (al dan niet via een collegebesluit).
- De regiegroep stuurt de uitvoering van de genomen besluiten aan.
- Jaarlijks wordt een rapportage aan de gemeenteraad voorgelegd over de voortgang van het WMO-beleid.

In de praktijk zal dit een dynamisch proces zijn waarvan de precieze invulling zal afhangen van het krachtenspel tussen de betrokken partijen:

5. In te stemmen met het proces waarlangs de komende vier jaar het gekantelde Wmo beleid vorm gaat krijgen.

V. De decentralisaties.

Onlangs zijn de wetsvoorstellen voor de Wet werken naar vermogen en de wijziging van de WMO(AWBZ begeleiding) controversieel verklaard. Na de verkiezing in september wordt duidelijk of een nieuwe regering de voorstellen, al dan niet gewijzigd, wil handhaven. In afwachting hiervan is de voorbereiding stilgelegd.

5. Communicatie

Om het gedachtegoed van de kanteling van de WMO, zoals beschreven in deze regionale nota, in de praktijk te brengen is communicatie belangrijk. Iedereen moet goed op de hoogte zijn van het nieuwe beleid. Zowel onze inwoners als het maatschappelijk middenveld. Onze communicatieboodschap luidt als volgt:

Teylingen, Lisse, Hillegom en Noordwijkerhout willen dat alle inwoners kunnen meedoen in de samenleving. Inwoners worden aangesproken op hun eigen kracht en verantwoordelijkheid. De gemeente ondersteunt hierbij en biedt maatwerk waar nodig. Samen lossen we het op.

Belangrijke punten voor de communicatie zijn:

- Introductie keukentafelgesprek
- Diverse pilots komende jaren
- Wederkerigheid
- Minder 'recht hebben' op individuele voorzieningen
- Kantelen en Verbreden
- Eigen kracht – maatwerk
- Van aanbod- naar vraaggericht werken

We omschrijven ons communicatiedoel als volgt:

Informereren van alle doelgroepen, handreikingen bieden, zorgen voor omslag in denken over de WMO.

Om deze doelstelling te behalen zijn subdoelstellingen geformuleerd. Deze doelstellingen zijn onderverdeeld in kennis, houding en gedrag.

Kennis:

- Informeren over communicatieboodschap/wijziging in de WMO.
- Inwoners weten wat ze aan de gemeente hebben op het gebied van de WMO.
- Inwoners weten waar ze ondersteuning kunnen vinden (bereikbaarheid zorgloket / keukentafelgesprek / digitaal zorgloket)
- Professionals weten wat de verwachtingen zijn van de gemeente voor hun aanbod.

Houding:

- Inwoners gaan meer in hun eigen kracht staan in plaats van claimgericht;
- Door communicatie willen wij inwoners stimuleren / zetje in de goede richting geven;
- 'De omgeving' moet aangesproken worden op verantwoordelijkheid;
- Onze gesubsidieerde organisaties moeten kanteling in dienstverlening maken.

Gedrag:

- Inwoners aanspreken eigen verantwoordelijkheid/kracht;
- Zelfoplossend vermogen stimuleren;
- Bewerkstelligen van kanteling in denken.

Gewenst resultaat: Meer inwoners doen mee in de samenleving op eigen kracht.

Communicatie zal de komende jaren gericht zijn op de volgende **doelgroepen**:

- directe afnemers/ cliënten
- omgeving van cliënten
- inwoners (algemeen)
- Professionals
- Gemeenteraad en griffie
- Intern
- Pers en media

Waar mogelijk zoeken de regiogemeenten afstemming in de communicatie richting bovenstaande doelgroepen.

Bijlage 1

Overzicht van acties

Activiteit	start	resultaat
Training gespreksvoerders	4 ^e kwart. 2012	Start uitvoering 2013
Beschrijven methodiek gesprek en ontwikkelen van de procedure	4e kwart. 2012	Start uitvoering 2013
Experimenteren wederkerigheid- ontwikkelen beleid	Experiment 2013	beleidsvoorstel 2014
Verbeteren en uitbreiding collectieve voorzieningen	doorlopend	Eerste voorstel 2 ^e kwart. 2013
Voorstel persoonsvolgend budget	2013	2013

Bijlage 2

Overzicht van de te nemen besluiten

1. Het Gesprek volgens dezelfde methode te voeren en hetzelfde format te gebruiken om de resultaten van het gesprek vast te leggen.

2. Te experimenteren met het vormgeven van de wederkerigheid en de mogelijkheden hiervoor van cliënt tijdens Het Gesprek te verkennen.

3. Een accentverschuiving te realiseren naar het verstrekken van hoogwaardige collectieve voorzieningen op basis van de uitgangspunten en hiermee te mogen experimenteren.

4. Een nieuwe financieringsvorm te introduceren, het persoonsvolgend budget, en dit uit te werken samen met het omvormen van de hulp bij het huishouden.

5. In te stemmen met het proces waarlangs de komende vier jaar het gekantelde Wmo beleid vorm gaat krijgen.